

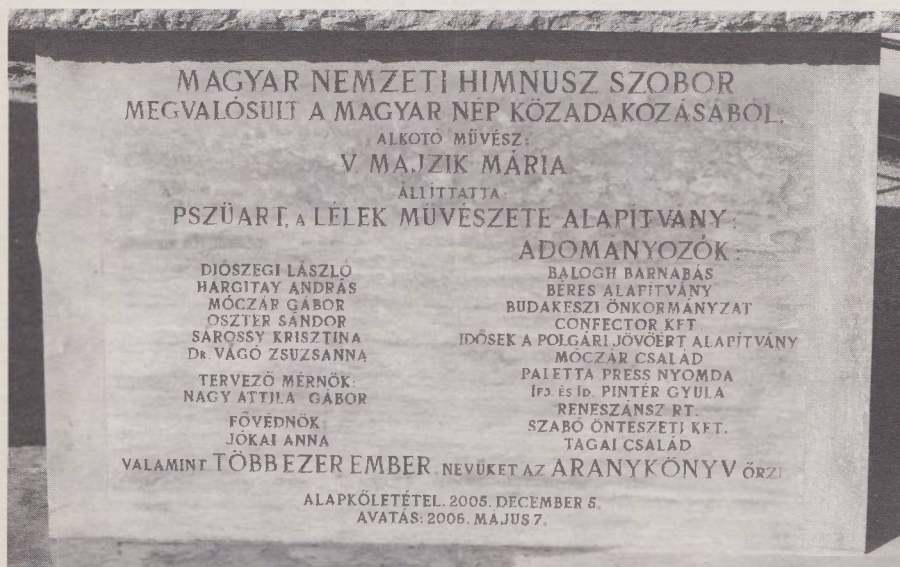
Néhány gondolat a Himnusz-szoborról

„Hozz rá víg esztendőt”

Egy szépséges ünnepség keretében adták át a megújult Szarvas téren a Himnusz-szobrot. Sokan jöttek el – a tömeg teljesen betöltötte a Szarvas teret, s jutott belőle a Fő út túloldalára, de még a Gesztenyékertbe is! – hogy együtt ünnepeljenek az alkotóval V. Majzik Máriával és a csapattal, amely keresztülvitte a mű felállítását.

Arról, hogy mit is jelent valójában maga a Himnusz-szobor, Jókai Anna, a szobor fővédnökeként elmondott beszédében a következőket mondta:

bánni esendőségében elkövetett bűneit, de világosan látja azt is, amit ellene vétettek... Mindazoké, akiknek fáj, hogy «hányszor támadt tenfiad szép hazám kebledre, s lettél magzatod miatt magzatod hamuvédre...» Honfitársainké, akik a XX. század keserves tapasztalataiként éltek meg, hogy «bújt az üldözött s felé kard nyúl barlangjában, szerte nézett s nem lelé honját a hazában». S akik még mindig attól tartanak, hogy «szabadság nem virul a holtak véréből.» Nem, az sem véletlen, hogy 1956-unk után ötven évvel gondoljuk újra a régi igazságokat, az emlékhely tövében.

„Kie ez a szabadtéri oltár, kie hát ez a múltat, jelent, és jövődöt egymásba kapesoló új magyar kegyhely? Mindenkie, aki már a Himnusz első akkordjainál felemeli a fejét, kiegyenesíti a gerincét, kezét tisztelegve az oldalához

szorítja, vagy imára kulcsolja templomainkban; mindenkie, aki a saját sorsára is igaznak érzi Kölcsey sorait; aki minden balsorsban is reménykedik a víg esztendőkben; aki képes meg-

Néhányan azt mondják, a Himnusz túl szomorú. Pedig csak látélet ezeréves küzdelmeinkről. Erő a fohászhoz és a megcselekvéshez. Idegenben felcsendülve egy darab odahagyott hazza. A gyermekkorunk édessége és kapaszkodó a halálunkban.”

A Himnusz minden magyar ember számára azt jelenti, hogy összetartozunk. Mindannyian azt szeretnénk, hogy Budakeszín – a városban, ahol élünk – különösen élő legyen ez a gondolat. Lendvai Endre, alpolgármester erről szoboravatójában így beszélt: „Köszönöm mindnyájuknak, hogy ez a szobor itt állhat, és itt „élhet” Budakeszín. Városunkban, ahol együtt élnek svábok, felvidékiek, kárpátaljaiak, székelemek megjelenítve nemzetünk sokféleségét.” A helyi közéletben erre a napra valóban megszületett az egység: minden frakcióból jelen voltak önkormányzati képviselők. Eljöttek a Polgári Frakció tagjai, az SZDSZ és az MSZP képviselői, illetve a függetlenek közül is többen. A Szarvas teret teljesen megtöltötték az ünneplők.

A szobor a megnyitó óta áll a megújult park közepén. Szinte sosincs „egyedül”, valaki mindig „esodálja” vagy egyszerűen csak üldögél mellette. Persze sok a fanyalgás is a szobor körül. Érdemes azonban ilyenkor fel-

déznünk magunkban az elmúlt idők számtalan történetét. Sok szép kezdeményezést láthattunk újtára indulni – de keveset befejeződni. Nos, a Himnusz-szobor alapvetően országos közadakozásból – amelyből városunk a maga szerény lehetőségeivel vette ki a részét – egy példásan elvégzett munka eredményeként jött létre. Az ország 220 településéről érkeztek adományok. Nehéz feladatot vállaltak magukra a szervezők, de éltek a lehetőségeikkel. Okosan osztották be a rendelkezésükre álló erőforrásokat, s így véghez tudták vinni mindazt, amibe belevágtak. Tarkovszkij Rubljovjának a szavaival élve: „ünnepet szereztek az embereknek”. Olyan ünnepet, amely túlmutat a mai napon, túl magukon a kezdeményezőkön, az alkotókon, s talán magán az alkotáson is: sikerült létrehozniuk egy újabb kapcsolatot, amely egymáshoz köt minket magyarokat, mindenféle határon innen és túl.

Végezetül idézzük fel Jókai Anna azon szavait, amelyekkel a szobor harangjátékát – amelyek ünnepnapon a Himnuszról szólaltatják meg – mutatta be:

„Vannak percek, amikor az általános hangzavarban a csend fejezi ki a legtöbbet. S ezt – az áhítat csendjét – a harang szava méltó megtörni. Harangjáték csatlakozik a magyarok Himnuszának emlék-művéhez. (...) Nemzeti ünnepeinken és a mai szép, kegyelemmel teljes napon a Himnusz zenéje fűzi össze szívünket és eszünket. Mert itt az ideje, hogy amit hiszünk, azt végre tudjuk is már. És amit megtanultunk, ne hagyjuk prédaul a kicsinyhitűségnek.

A harangszó – amire most itt torokszorító fejelemben és szeretetben várunk – nem gyászra hív; hajnali serkentés ez.

S ha kérdeed, kinek szól a harang; neked szól. Bárhol vagy, magyarként, emberi létben: téged hív, ide hív, haza hív.”